

Natura Morta?

Lluny del renou, sense núvols de plom,
acorna la meva pell ciutadana
la brisa d'una mar, part forana,
cap on he fugit de tothom.

Llum de sol que l'aigua es vessa,
color groguenc que recorda els llaços,
tendresa d'un infant als meus braços,
natura i cultura clamen defensa.

En nom del progrés, arbres tallats.
En nom d'una idea, almes desertes.
En nom de la pàtria, fosses obertes.
En nom dels doblers, paisatges cremats.

La Veu llatina plena és de brutícia,
del medi ambient és a punt el funeral,
s'enfronten la nostàlgia d'un General
i la veu d'un poble que crida justícia.

El llegat dels nostres avantpassats
volen enterrar a la vora del camí.
Arribarà el dia on hi hagi matí
i a la terra viurem com a refugiats.

Petjada arrogant plena de violència,
cobdicia inútil de l'home insignificant,
natura quasi morta segueix plorant
l'amarga violació de la seva innocència.
i per acabar, un haiku:

Silenci. Cel fred
Suau pluja que cau
La pau de l'amor

Pseudònim: lànnis